

beschikken, indien dit hem van nut kan zijn? Voor de beantwoording dezer vraag heeft Felix Ortt het licht van Gods Woord niet noodig gehad. Alleen in verband met de vivisectie moet Christus als leidster dienst doen. De voorstelling, dat de Heiland nooit vivisectie bedreven zou hebben, is voor den schrijver voldoende om zijn standpunt te bepalen. Een gevaarlijk compas! Dat Christus huwde, lijkt ons een profanatie. Maar is daarom het huwelijk onzedelijk?

Zoo brengt „Ons Standpunt” ons op principieel terrein geen stap verder. Want het lijkt mij toe, dat de Schrift ons wel ter dege iets te zeggen heeft in het vraagstuk van de verhouding van mensch tot dier. Het vegetarisme is geen plant van Bijbelschen bodem. Het dierenoffer was voor Israël symbool zijner verzoening. Christus laat de melaatschen van zich gaan, maar het dier moet geslacht voor hun reiniging. Het lagere blijkt aan het hoogere ondergeschikt te zijn. Mensch en dier zijn geen gelijkwaardige grootheden.

Daarom ligt voor den Christen m.i. het ethisch probleem niet in de vivisectie op zich zelf. Het begint bij het hoe en het waarom van deze handelwijze. Hier kunnen we de normen pas gaan stellen. Want al is het dier den mensch onderworpen, ook tot zijn nut, daarom is die macht niet onbeperkt. Het noodeloos doen lijden van het dier is zonde tegen God, hetzij dit geschiedt uit wetenschappelijke ijdelheid, spitsvondigheid of nieuwsgierigheid; hetzij uit domme wreedheid of gevoellooze onachtzaamheid.

En nu tracht Felix Ortt wel met een overstelpend bewijsmateriaal, waarover wij reeds in het begin spraken, aan te toonen, dat de resultaten der vivisectie zeer mager zijn en dat men ook had kunnen toekomen zonder al die dierproeven. Maar dit verandert aan het ethisch principe niets. Al zou achteraf blijken, dat vele onderzoekingen nutteloos zijn geweest en al zou aangetoond kunnen worden, dat men met een andere geneesmethode verder